आत्मना सप्तमः कृष्णामिदं वचनमब्रवीत् । कुशलन्ते वरारोहे भर्त्तारस्तेऽप्यनामयाः ।
येषां कुशलकामाऽसि तेऽपि कच्चिदनामयाः ॥ द्रौपद्युवाच ॥ अपि ते कुशलं राज्ये राष्ट्रे कोषे बले तथा । १५६२०
कच्चिदेकः शिबीनाञ्चान् सौवीरान् सह सिन्धुभिः । अनुतिष्ठसि धर्म्मेण ये चान्ये विदितास्त्वया ।
कौरव्यः कुशली राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । अहञ्च भ्रातरश्चास्य यांश्चान्यान् परिपृच्छसि ।
पाद्यं प्रतिगृह्णीदमासनञ्च नृपात्मज । मृगान् पञ्चशतञ्चैव प्रातराशं ददानि ते ।
रैणेयान् पृषतान् न्यङ्कून् हरिणान् शरभान् शशान् । ऋक्षान् रुरून् शम्बरांश्च गवयांश्च मृगान् बहून् ।
वराहान्महिषांश्चैव याश्चान्या मृगजातयः । प्रदास्यति स्वयं तुभ्यं कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । १५६३०
॥ जयद्रथ उवाच ॥ कुशलं प्रातराशस्य सर्व्वं मे दिप्सितं त्वया । एहि मे रथमारोह सुखमाप्नुहि केवलं ।
गतश्रीकान् हृतराज्यान् कृपणान् गतचेतसः । अरण्यवासिनः पार्थान्नानुरोद्धुं त्वमर्हसि ।
न वै प्राज्ञा गतश्रीकं भर्त्तारमुपयुञ्जते । युञ्जानमनुयुञ्जीत न श्रियः संचये वसेत् ।
श्रिया विहीना राष्ट्राच्च विनष्टाः शाश्वतीः समाः । अलन्ते पाण्डुपुत्राणां भक्त्या क्लेशमुपासितुं ।
भार्य्या मे भव सुश्रोणि त्यजैनान् सुखमाप्नुहि । अखिलान् सिन्धुसौवीरानाप्नुहि त्वं मया सह । १५६४५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्ता सिन्धुराजेन वाक्यं हृदयकम्पनं । कृष्णा तस्मादपाक्रामद्देशात् सम्भ्रकुटीमुखी ।
अवमत्यास्य तद्वाक्यमाक्षिप्य च सुमध्यमा । मैवमित्यब्रवीत् कृष्णा लज्जस्वेति च सैन्धवं ।
सा काङ्क्षमाणा भर्त्तॄणामुपयातमनिन्दिता । विलोभयामास परं वाक्यैर्व्वाक्यानि युञ्जती ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि द्रौपदीवाक्ये षट्षष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६६ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सरोषरागोपहतेन वल्गुना सरागनेत्रेण नतोन्नतभ्रुवा । मुखेन विस्फूर्य्य सुवीरराष्ट्रपं ततोऽब्रवीत्तं द्रुपदात्मजा पुनः ।
यशस्विनस्तीक्ष्णविषान्महारथानतिब्रुवन्मूढ न लज्जसे कथं । महेन्द्रकल्पान्निरतान् स्वकर्म्मसु स्थितान् समूहेष्वपि यत्तरक्षसां । १५६४०
न किञ्चिदीदृङ्ग प्रवदन्ति पापं वनेचरं वा गृहमेधिनं वा । तपस्विनं सम्परिपूर्णविद्यं भवन्ति हैवं श्वनराः सुवीर ।
अहन्तु मन्ये तव नास्ति कश्चिदेतादृशे क्षत्रियसन्निवेशे । यस्त्वद्य पातालमुखे पतन्तं पाणौ गृहीत्वा प्रतिसंहरेत ।
नागं प्रभिन्नं गिरिकूटकल्पमुपैत्यकां हैमवतीं चरन्तं । दण्डीव यूथान्नपसेधसे त्वं यो जेतुमाशंससि धर्म्मराजं ।
बाल्यात् प्रसुप्तस्य महाबलस्य सिंहस्य पक्ष्माणि मुखान्नुनासि । पदा समाहत्य पलायमानः क्रुद्धं यदा द्रक्ष्यसि भीमसेनं ।
महाबलं घोरतरं प्रवृद्धं जातं हरिं पर्व्वतकन्दरेषु । प्रसुप्तमुग्रं प्रपदेन हंसि यः क्रुद्धमायोत्स्यसि जिष्णुमुग्रं । १५६४५
कृष्णोरगौ तीक्ष्णमुखौ द्विजिह्वौ मत्तः पदा क्रामसि पुच्छदेशे । यः पाण्डवाभ्यां पुरुषोत्तमाभ्यां जघन्यजाभ्यां प्रयुयुत्ससे त्वं ।
यथा च वेणुः कदली नलो वा फलत्यभावाय न भूतयेत्मनः । तथैव मान्तैः परिरक्ष्यमाणामादास्यसे कर्कटकीव गर्भं ।
॥ जयद्रथ उवाच ॥ जानामि कृष्णे विदितं मयैतद्यथाविधास्ते नरदेवपुत्राः । न त्वेवमेतेन विभीषणेन शक्या वयं त्रासयितुं त्वयाऽद्य ।
वयं पुनः सप्तदशेषु कृष्णे कुलेषु सर्व्वेऽनवमेषु जाताः । षड्भ्यो गुणेभ्योऽभ्यधिका विहीनान्मन्यामहे द्रौपदि पाण्डुपुत्रान् ।